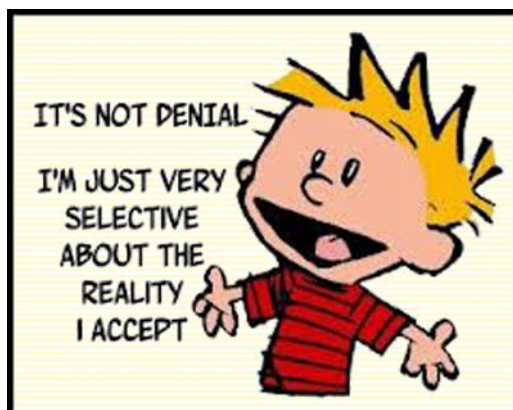

Fans bibelläsning

Den här texten anknyter till i de två föregående anonymt publicerade blogginläggen med titlarna "Demokrati" och "Demokratins konsekvenser". Jag har fått in några förslag på författare. Ett är Fredrik Reinfeldt. Ett annat att författaren heter Ebba Busch Thor eller kanske Annie Lööf, med den motiveringen att längtan efter makt kan få dem till att säga "precis vad fan som helst". Jag har också fått följande lilla minnesbild:

För länge sedan såg jag ett TV-program där Tage Danielsson inför publik läste ur en bok. Han läste om ouppfostrade ungdomar, deras fruktansvärda musiksmak och andra dekadenta företeelser i samhället. Publiken applåderade gång på gång och det var god stämning i lokalen. Sedan slog han igen boken och sa att det var ett stycke ur Mein Kampf. Man kan säga att stämningen ändrades något bland den skamsna publiken.

Med vanlig snigelpost fick jag en liten bok, eller kanske snarare ett häfte, tryckt på eget förlag. Titeln var "Demokrati, socialistisk eller frihetlig?" Författarnamnet sa mig inget. Häftet låg några dagar på mitt köksbord, tillsammans med annan post som skulle tas om hand. När det var dags började jag utan större förväntningar att läsa skriften. Det brukar inte ta mig mer än ett par minuter att bli klar över om det är värt besväret att läsa vidare. Det visade det sig vara och jag läste klart. Inte så att det var en märkvärdig text, men författaren var påläst och häftet var välskrivet. Jag såg potentialen; några av de bästa kapitlen skulle jag kunna lägga ut på bloggen, som debattinlägg. Jag ringde därför upp författaren som visade sig vara pensionär, vilket han inte var när han skrev boken. Naturligtvis blev han glad när jag berömde hans skrift och gav klartecken till publicering. Min blogg kände han inte till – det lät som han inte var ute på nätet särskilt ofta. Jag frågade honom om boken fått någon uppmärksamhet. Så var det inte, med ett undantag. Gunnar Adler-Karlsson, pensionerad professor i nationalekonomi och för några decennier sedan rätt uppmärksammad

samhällsdebattör, hade liksom jag blivit entusiastisk. Han hade till och med bjudit författaren på en schangdobel lunch i Stockholm.

Nu ska jag göra en liten utveckling för att sedan återvända till den fråga som sysselsätter mig. När jag var mycket ung arbetade jag som assistent och hjälprea åt en pensionerad etnologiprofessor. En av mina uppgifter var att skriva maskin efter diktamen. Efter att jag hade skrivit klart en sida brukade den gamle professorn kontrollläsa den. Om jag hade skrivit fel, provade han att läsa ordet precis som jag hade skrivit det, vilket kunde bli rätt komiskt. Han försökte en eller två gånger innan han förstod att jag hade skrivit fel. Med andra ord, han var extremt fokuserad på texten, på vad som faktiskt stod där. Han kunde ha frågat den som skrivit texten – jag satt ju mitt emot honom – men det gjorde han inte.

Det var en minnesbild som dök upp, efter att jag pratat med författaren till demokratihäftet. Inte riktigt på samma sätt, men mitt förhållningssätt till texter är besläktat med professorsn från min ungdom. Inte så att jag uttalar felskrivningar utan att riktigt begripa vad som står där, men texten i sig själv är fullt tillräcklig, det enda som räknas. Ett annat sätt att formulera det på: För mig är det en underordnad fråga vem som skrivit en text. För att riktigt spetsa till det: En bra text är för mig en bra text, även om det skulle visa sig vara Hitler, Stalin eller något annan ur historiens skräckkabinett som skrivit den. Det är också så – antagligen en yrkesskada efter många år som handledare i universitetsvärlden – att jag är tränad till att inte bara på att läsa innantill utan också till att se en texts potential. När man exempelvis ska handleda en doktorand vill man ju hjälpa honom eller henne att formulera sina forskningsresultat så bra som möjligt, vilket betyder att man varsamt för det åt sidan som inte blivit så lyckat.

Så ser det emellertid inte ut i den offentliga debatten, i synnerhet inte när det gäller politik. För det första, i offentligheten är det inte texten, utan författaren som är viktig. Vi har exempelvis under föregående valperiod haft en statsminister som långt ifrån alltid är kompis med språket (mycket blaj kom det ur den mannens mun), men vad han sa var betydelsefullt därför att han hade makt. Det han sa eller skrev relaterades till honom som statsminister. Jag tvivlar starkt på att han någonsin skrivit något som är läsvärt på egen hand, alltså utan att knytas till honom.

Eftersom jag tillhör en annan texttolkningstradition, har jag fått mina snytingar när jag har gett mig ut i offentligheten. Jag har till exempel skrivit något så trivialt som att den västerländska kulturen är den mest avancerade som mänskligheten har producerat. Jag har svårt att förstå vad som är provokativt i det påståendet. Det är ju sant! Ändå finns det skribenter som menar att jag därmed avslöjat mig som rasist. Och ännu värre blev det när jag i en av mina många texter råkade skriva ”den vita västerländska kulturen”. Därmed blev det legitimt att kalla mig för nazist. Ja ... så där håller det på.

Detta förhållningssätt liknar mitt eget i den meningen att det viktiga är texten, inte vad den som skrivit den egentligen tycker och tänker. De som kallar mig för rasist eller nazist anser

att texterna "bevisar" deras påståenden men de aktar sig noga för att ta reda på om det i sak är korrekta klassificeringar av mig som person. Det där har drabbat många dissidenter. När antropologprofessorn Kajsa Ekholm-Friedman på 1990-talet skälldes för antisemit efter sin kritik av det mångkulturella projektet, såg hon sig föranlåten att påpeka att hon var gift och hade barn med en jude. Men vad hjälpte det? För sina politiska fiender förblev hon antisemit. Det hon hade skrivit bevisade ju det!

Där går jag och mina politiska fiender skilda vägar. Medan jag ville hjälpa doktorander att hitta de bästa formuleringarna och därför koncentrerade mig på vad de faktiskt har skrivit, så är de som läser "dissidenttexter" ute efter att hitta formuleringar som de kan angripa. Med andra ord är de helt ointresserade av texten i sig. För dem är det jag eller någon annan heretiker skrivit om massinvandring och politisk korrekthet vapen som kan och bör vändas mot oss. De läser och vantolkar avsiktligt, dels i syfte att skända dissidenten ifråga men också för att med sina bannbullor varna andra från att skriva något "maktkritiskt". Kort sagt: håll käften!

Nu är jag äntligen framme vid det som är den fråga jag vill lägga fram för er som läser bloggen. *Är det texten eller den som skrivit texten som är viktigast?*

Efter att jag talat med författaren till "Demokrati, socialistisk eller frihetlig" googlade jag honom. När han skrev boken hette han Nils-Eric Hennix men sedan dess visar han sig ha bytt namn till Hermann Wolfenwald, enligt uppgift efter sina österrikiska förfäder. Den kritik jag råkat ut för är bara en västanfläkt i jämförelse med den som drabbat Nils-Eric Hennix/Hermann Wolfenwald, i synnerhet efter att han år 2013 gick med i det sedan ett par år nedlagda Svenskarnas parti. Då skrev han så här på sin blogg:

Nu måste en nationell kulturrevolution inledas för att stoppa landsförrädarnas svenskfientliga verksamhet. Vi måste ena alla nationella krafter och ta tillbaka Sverige. Tro inte att det är omöjligt för Svenskarnas parti att komma in i riksdagen! /.../ Jag ska göra vad jag kan för att erövra en plats i riksdagen. Mitt mål är ett nytt Svea Rike där nationaldagen firas av blonda, blåögda nordiska barn vars föräldrar sjunger "Du gamla du fria" i nordisk gemenskap. Där mörkhyade främlingars nationaldagsrapande och Zlatans version av nationalsången endast är ett obehagligt minne."

Hade Hennix/Wolfenwald varit svart och skrivit om svarta, hade han varit same och skrivit om samer eller kanske om han hade tillhört sekten "de rasifierade" och stängt vanliga etniska svenskar ute, då hade det varit i sin ordning. Han kunde också ha varit en hon (förlåt, jag menar en kvinnlig hen) och anordnat en festival där bara kvinnor var välkomna, eftersom vi ju alla vet hurudana männen är (våldtäktsbenägna och riktiga svin faktiskt). Då hade det också varit OK. Det hade åtminstone passerat utan beskyllningar för rasism och nazism. Men gud nåde den som lyfter fram etniska svenskar – då djävlar! Så här kommenterar Curt Latinosson (troligen pseudonym) på sajten "Slutpixlat":

http://slutpixlat.blogspot.com/2014/06/nazzesvammel-fran-svps-alldeles-egen.html#.W5Op9_aexdg

I en artikel på nazisternas alldeles egna pöbelorgan, "Realisten", eller som vi riktiga realister kallar den, "skit i utedasset", så vet då banne mig herr pajaspropagandist Hennix vad man ska göra åt de "landsförrädare" som firade nationaldagen på ett så osvenskt vis. /.../ Ska vi för enkelhetens skull säga att samtliga proppar för länge sedan gick sönder i Hennix proppskåp. I början av maj 1945.

För värre nazzetorik får man nästan leta efter. Hade inte dessa fanatiskt våldsbenägna nazzar varit så allvarliga i sin framtoning hade man naturligtvis kunnat skratta åt eländet. Men nu har vi tyvärr sådana tokstollar i Sverige år 2014. Vissa har inte uppenbarligen fattat vad historiens värsta krigsförbrytare, Hitler och hans nazister en gång ställde till med för vidrigheter. De tror fortfarande blint på den nazistiska ideologin. Tokdårar och stollar är de, och våldsamt farliga sådana.

Uj då! Ett klassiskt exempel på "Argumenteringen svag, höj rösten och var skitarg". På Wikipedia beskrivs författaren till demokratiskriften så här:

Wolfenwald var partiordförande för [Nationaldemokraterna](#) 2005–2007. Han har därefter såsom partipolitiskt obunden opinionsbildare samarbetat med [Info-14](#), [Svenska Motståndsrörelsen](#) och andra nationalistiska partier eller organisationer. Hans föreläsningar är utpräglat rasistiska och sker under rubriker som "Vad är en arier?", "De olika rasernas intelligenskvoter" och "Varför måste vi rädda den nordgermanska rasen från utrotning?". 2013 blev han medlem i [Svenskarnas parti](#), ett parti han lämnade efter riksdagsvalet 2014.

Artikeln visar sig vara författad av Josefin Silverberg på Aftonbladet, som också stort uppslaget i Aftonbladet (var annars?) outade Hennix/Wolfenwald som rasist.

Att definiera rasism är inte helt lätt. Att exempelvis påstå att människor från olika delar av världen har olika intelligenskvoter kan uppfattas som rasism trots att det vetenskapligt är väl underbyggt. Faktiskt blev Hennix/Wolfenwald åtalad och dömd för *Hets mot folkgrupp* efter att ha påstått att det finns intelligenskillnader mellan olika raser.

När jag nu vet vem H/W påstås vara av sina politiska meningsmotståndare, läser jag om hans bok. Två frågor styr mig: Kan texten uppfattas som rasistisk? Och i så fall, är jag rasist som tyckte det var en bra text? Omläsningen lugnar mig. Detta är ingen rasistisk text. Observera, jag uttalar mig inte om H/W, som jag inte känner. Jag läser inte hans lilla bok för att få veta om han är rasist. Inte heller läser jag hans bok för att se om jag hittar någon formulering som jag kan använda för att skända honom. Jag vet inte om H/W är rasist eller inte – frågan intresserar mig inte. Däremot vill jag veta om hans text är rasistisk och det är den inte. Han diskuterar inte raser överhuvudtaget utan ämnet är precis det som rubriken anger: demokrati. Han anser att det som vänsterpolitiker, i synnerhet socialdemokrater, kallar för

demokrati i praktiken är ett totalitärt styre och ger både argument och källhänvisningar. Han anser också att den representativa demokratin är odemokratisk och förklarar varför den är det. Istället förespråkar han direktdemokrati, med Schweiz som förebild. Många har gjort det, bland andra jag själv. Allmänt gäller att han vill ha något som han kallar för *frihetlig demokrati*, vilket betyder att staten ska lägga sig i så lite som möjligt. Det han skrivit har inte ett skvatt med nazism och rasism att göra. Resonemangen och argumenten är ytterst läsvärda för de flesta av dem som intresserar sig för demokrati som styrelseform.

Ovan har jag citerat hans fiender. Det kan vara på sin plats att avsluta med ett korrektiv. Så här skriver Nya Tider om honom i en artikel från januari i år:

<https://www.nyatider.nu/nej-aftonbladet-hennix-nya-namn-fanns-inte-pa-wikipedia-%E2%80%92-forran-ni-redigerade-dit-det/>

Nils-Eric Hennix, 73, har haft ett långt yrkesliv där han varit allt från gruvarbetare till informationschef för socialtjänsten och stadshuset i Malmö. Han är författare till flera böcker och har politiskt gått från Moderaterna, till det egengrundade Frihetspartiet, till ordförande för Nationaldemokraterna, till Svenskarnas parti.

Sedan några år tillbaka har Hennix lagt politiken bakom sig och vill leva ett lugnt liv. För att slippa trakasseras av "antirasister" – som bland annat brände upp hans bil år 2009 – har han flyttat till Varbergstrakten där han kommit att engagera sig för kommunens gamla, som han underhållit med musikstunder och berättelser, och tagit hand om hemlösa djur.

Han har också bytt namn till Hermann Wolfenwald, enligt egen uppgift för att hans då 90-åriga far, som också hette Nils-Eric Hennix, skulle slippa de trakasserier som ibland råkade riktas mot honom istället för sonen.

Nils-Eric Hennix/Hermann Wolfenwald har skrivit en läsvärd liten bok om vad demokrati är för något. Den är lika relevant i dag som när den skrevs för femton år sedan. Jag tror att han är en bra karl men om han nu inte skulle vara det, so what? Jag bedömer hans text, inte honom. Framöver kommer jag att återge några av de bästa avsnitten.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/09/30/fans-bibellasning/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.